

[Hans Thyge Jacobsen.]

Saa vidt jeg kan se, foreligger der ikke i Dag her i Landet Forslag, som vil kunne benyttes til Grundlag for en Ordning som den, jeg her paa mit Partis Vegne tager til Orde for. Saa vidt jeg kan se, maa man her begynde fra Grunden. Jeg skynder mig at tilføje, at den Betænkning, som Aldersrenteutvalget, det ministerielle Udvalg, der har udarbejdet Grundlaget for visse Dele af nærværende Forslag, har afgivet, forekommer mig at være det første virkelig sagligt værdifulde Dokument, paa hvilket der kan bygges for at komme videre frem i denne Tankeretning. Der foreligger jo ogsaa i Sverige saa sent som fra Aaret 1945 en Betænkning fra „Kommittén“ — eller, som vi siger, Kommissionen — „til utredning och förslag til lag om folkspensionering“. Der foreligger altsaa visse Materialedele, men saa vidt jeg kan se, foreligger der ikke — i hvert Fald ikke her til Lands — noget Forslag, paa hvilket vi straks kan gaa i Gang med Arbejdet. Derfor ligger det i Sagens Natur, at en Kommission maa blive nødvendig. Endelig kan det jo heller ikke nytte noget — det vil jeg slet ikke tage til Orde for, og det er der vel ingen, der vil —, at vi skulde standse Behandlingen af det her af Ministeren forelagte Forslag og afvænte en Kommissions Arbejde og Betænkning. Hensynet til de nuværende Aldersrentemodtagere og Invalidere modtagere gør det jo nødvendigt, at vi, saa snart som det nu kan lade sig gøre, faar Arbejdet gjort paa Grundlag af det af Ministeren her forelagte Lovforslag. Men jeg ønsker altsaa gerne at holde Ministeren fast paa det Løfte, som han i sine Forelæggelsesbemærkninger har givet om, at der skal komme en Kommission til at behandle dette Spørgsmaal, og den skal komme nu. Det Løfte, Ministeren her har givet, værdsætter jeg, ikke mindst af Hensyn til den anden Gruppe af Rentemodtagere, hvis Forhold jeg nu skal gaa over til at omtale, nemlig Invaliderne.

Som jeg sagde tidligere, nærer vi inden for vore Rækker Ønsker om en videregaaende Reform end den, som her tilsigtes, saavel med Hensyn til Aldersrentemodtagerne som med Hensyn til Invaliderne. Hvad de sidste angaar, ønsker vi først og fremmest, at der skulde ske en Adskillelse, en rent lovteknisk Adskillelse, saaledes at Invalideloven blev udsondret fra sin Forbindelse med Aldersrenteloven og gjort til en selvstændig Lov. Jeg har ofte taget til Orde for dette, men det synes, som om Tankerne ikke rigtig vinder Genklang noget Sted, og det kan jeg ikke forstaa, for vi har dog her

med noget overordentlig interessant at gøre, der, naar Arbejdet bliver rigtigt gjort, vilde betyde et utvivlsomt Fremskridt saavel for dette Lands Invalidere som for Samfundet, og tillige for Samfundets Økonomi. Vi staar jo her over for det ejendommelige, at Invaliderne selv igennem deres Organisationer, deres Presse og Udtalelser og ikke mindst igennem det store grundlæggende Arbejde, de nu igennem Aar har foretaget paa Frivillighedens Grund i Henseende til Oplæring, Omskoling, Erhvervsvejledning, Arbejdsanvisning o. s. v. af de invaliderede, har tilkendegivet et stærkt Ønske og et berettiget Ønske om, at de maatte faa deres Forhold gjort til Genstand for en selvstændig Betragtning, og at de maatte faa deres Forhold til Aldersrenteloven og Aldersrentemodtagerne gjort klart. Jeg synes, Tiden er inde til, at dette nu sker. Vi er jo i det heldige Tilfælde, at de samvirkende Invalidorganisationer har tilsendt os — i hvert Tilfælde, saa vidt jeg ved, samtlige Partieres Ordførere — en Skrivelse i Anledning af det af Ministeren her forelagte Lovforslag, og det første Punkt i denne Skrivelse udtrykker jo netop dette Ønske, at det betimelige i at udskille Invalideforsikringen fra Aldersrenten bør undersøges. Saa har Invaliderne andre Punkter, som jeg gerne vil have Lov til at nævne — det er ikke saa mange —: at der skal drages Omsorg for, at Forsikringen udvides til at omfatte samtlige invaliderede, at der skal skabes et effektivt Instrument, der kan uddanne de invaliderede til og placere dem paa det almindelige Arbejdsmarked, altsaa skabes et helt nyt Grundlag for Tilkendelse og Inddragning af Invalidere.

Jeg kan af Hjertet slutte mig til samtlige de her fremsatte Ønsker og Krav, og det er mit Haab, at de vil kunne tiltrædes af alle. Det er mit Haab, at det i den Kommission, som skal nedsættes, vil forme sig saadan, at Invaliderne selv kan blive repræsenteret, thi det er mig bekendt, at der i Invalidorganisationerne igennem Aarene er blevet tilvejebragt en betydelig Sagkundskab paa de Omraader, som her skal belyses. For dem, der har haft Lejlighed til nærmere at følge det, er det i Virkeligheden beundringsværdigt, hvad der her er blevet udrettet med smaa Midler og under trange Forhold og tit under manglende Forstaaelse fra Myndighedens og Samfundets Side. Der ligger et Erfaringsmateriale parat, som, sammen med hvad man har i Vanføreinstitutioner og Invalideforsikringsretten o. s. v., vil kunne danne et fortrinligt Grundlag for en Lovgivning af den Art, som jeg her peger